

Kortjakje Nieuwsbrief

Voorwoord

‘KORTJAKJE XX!’

‘STARS’

Beste allen,

Ons feestjaar biedt u een heerlijke inkijk in het reilen en zeilen van ‘KORTJAKJE XX’. Vluchtige, tussentijdse ‘Moments de Gloire’ worden daarmee vastgelegd in muziek en beeld. Vluchtig en tussentijds, want om Heracleitos te parafaseren: je kan geen twee keer dezelfde viool- & celloschool bezoeken, zoals je geen twee keer in dezelfde rivier kan gaan staan. Een goede viool- & celloschool is voortdurend in beweging. Uiteraard moet ze dat zijn om haar plaats te vinden in de voortdurend evoluerende maatschappij. Maar ook en vooral van binnenuit is Kortjakje voortdurend in beweging. Die beweeglijkheid is het gevolg

van het samen (blijven) zoeken naar optimale situaties waarbinnen leerlingen hun verlangens om samen te musiceren op de proef kunnen stellen, toetsen, vormen en voeden, wars van hypes en trends. Dit zoeken ontspint zich vooral in de relatie & dialoog tussen leraars, leerlingen en ouders. Dit moet Kortjakje immers de mogelijkheid geven om aan haar eigen, interne evoluties recht te doen.

Beweeglijkheid, samen zoeken, ... met die benadering sluiten we aan bij de visie van een toonaangevend pedagoog van de kunsten Daniel Birnbaum, in 2009 curator van de Biënnale van Venetië: “The in-

dividual artist is more important than any educational program or doctrine.”

In de voortdurende beweeglijkheid van Kortjakje spelen de leerlingen de hoofdrol. Zij zijn het meestal die, met elkaar en met hun leraars en ouders, de keien in de rivier verleggen.

‘STARS’ – ‘KORTJAKJE XX!’
EEN UNIEK STUK MUZIEK

Kris Deprey
Voorzitter RvB Kortjakje

De geschiedenis van Kortjakje Deel 2: Kortjakje verhuist

Kortjakje Nieuwsbrief

Wanneer Wim begin 1999 na een ochtendlijke repetitie de oprit van Kortjakje opdraait, blijkt die reeds voor het grootste gedeelte te zijn weggegraven. Natuurlijk was de huisbaas even langs geweest om te verwittigen dat er achter het huis een warenhuis zou komen. Wel had hij beloofd dat er voor Kortjakje niks zou veranderen. Een beetje onthutst probeert Kortjakje te protesteren, met het gevolg dat meteen de huur wordt opgezegd. Binnen de zes maanden moet er een nieuwe locatie gevonden worden.

Een moeilijke zoektocht begint. Scholen blijken te onpraktisch en vaak ook te duur. Enkele huiseigenaars contacteren Kortjakje, maar helaas heeft geen van hen een geschikt pand in verhuur. Uiteindelijk, in de maand mei, besluiten

Veerle en Wim een gebouw aan te kopen op de Liersesteenweg te Booischot. Het pand blijkt in slechte staat. Directe renoveringswerken dringen zich op. Niet wetend hoe er aan te beginnen, beleggen Veerle en Wim een vergadering met alle ouders. Nog voor één van beiden aan het woord komt, ontvouwt Roger Bruyns de reeds voorziene plannen tot renovatie.

En toen gebeurde er een wonder zoals normaal alleen in Disney-films te zien is: De ganse ouderploeg wordt gedurende twee maanden een bouwvakkersploeg waar menig ploegbaas terecht trots op zou zijn. Afbreken, een dak leggen, metselen, vloeren, elektriciteit vernieuwen, schuren en schilderen, ... Het wordt een onvergetelijke zomervakantie. Met resultaat. Na twee

maanden is het huis dermate opgeknapt dat de lessen in september gewoon kunnen doorgaan. Sindsdien beschikt Kortjakje over een unieke locatie: vier mooie leslokalen een gezellig zaaltje, een speelruimte, een keuken, een grote tuin en een ruime parking. Op de bouwwerf worden nog andere plannen gesmeed. Tussen verfpotten, schuurpapier en werktuig allerhande wordt de nieuwe raad van bestuur en de vriendenkring geboren. De ouders merken dat Veerle en Wim niet meer kunnen instaan voor de ganse organisatie van Kortjakje en besluiten zich te organiseren in een vriendenkring. Tot op de dag van vandaag zal de vriendenkring zich volledig inzetten voor de praktische werking van Kortjakje. Daar cijfers en muziek soms moeilijk combineerbaar zijn, wordt er ook een nieuwe raad van bestuur opgericht. Deze raad zal er de komende jaren voor zorgen dat Kortjakje een financieel gezonde VZW zal worden.

*Wordt vervolgd:
Amadeus*

Interview met onze regisseur: Joeri

Kortjakje Nieuwsbrief

Geboortedatum + plaats:
6 november 1978, Berchem

Wat doet een regisseur eigenlijk?

Kort gezegd zorgt een regisseur er voor dat alle creatieve medewerkers aan een productie op dezelfde golflengte geraken om een voorstelling of concert te spelen. Soms doet hij dat aan de hand van zijn eigen ideeën, aan de hand van een bestaande partituur of tekst, aangevuld met wat alle andere creatieve deelnemers aanbrengen, of een combinatie van al die elementen. Bij Kortjakje werk ik op voorhand al een aantal repetities samen met alle muzikanten, zit ik samen met het lesgevende team om samen een concept uit te werken, ontwerp ik een scènebeeld en een lichtplan, en zorg ik voor de praktische

uitvoering - het opbouwen ervan, en het coördineren van muzikanten, technici, decor, licht, geluid en video tijdens het concert.

Wat heeft je ertoe gebracht regisseur te worden? Hoe heb je dat aangepakt?

Ik heb theater altijd willen benaderen vanuit een all-round visie. Van in het begin heb ik geloofd dat, hoe meer facetten je kan bespelen en bevatten, hoe meer elk onderdeel het andere zal inspireren en verrijken. Ik ben begonnen als acteur, ik volgde scenografie als keuzevak en heb daarna veel verschillende jobs gedaan: van belichter tot productie-assistent, van orkestregisseur tot crewlid, van televisieproducties tot theatervoorstellingen. Al die ervaring vandaag mogen bundelen als regisseur, is des te plezieriger.

Hoe ben jij bij Kortjakje terechtgekomen, of misschien beter: hoe is Kortjakje bij jou terechtgekomen?

Via collega's van Ensemble Leporello die mij wisten te vertellen dat Kortjakje op zoek was naar een regisseur, een hint die achteraf alleen maar kan toegejuicht worden !

Wat vond je van de stage in Bordeaux?

Ik sta in diepe bewondering voor de drive en de bereidheid van de hele groep – de vele uren studie, met goesting en massa's motivatie. Aan de andere kant heb ik mogen ontdekken dat er achter al die nijverheid ook een warm hart schuilt in de persoon van alle ouders, sympathisanten en docenten.

Interview met onze regisseur: Joeri

Kortjakje Nieuwsbrief

Aan welke andere projecten werk jij nog mee buiten Kortjakje?

Ik regisseer en speel voor twee gezelschappen in Antwerpen, Theater aan de Stroom en Educatief Theater Antwerpen. Ik ben free-lancer, wat wil zeggen dat iedereen een beroep op mij kan doen als acteur, regisseur, scenograaf of lichtontwerper. Vaak verzorg ik ook het technische luik van voorstellingen waarvoor ik een lichtplan, regie of scènebeeld maakte. Ik werk af en toe voor televisie, en geef workshops.

Speel jij muziek?

Ik speel een beetje vanalles – weer ‘van alles willen proeven’, waarschijnlijk. In mijn opleiding zat een jaar musical, met lessen zang, praktische harmonie en piano. Daarvoor speelde ik ook al keyboards, klarinet en alt saxofoon. Vandaag speel ik regelmatig gitaar, en schrijf en arrangeer ik vaak muziek voor theatervoorstellingen.

Wie bewonder je?

Iedereen die tot het uiterste gaat om de beste versie van zichzelf te kunnen zijn, en daar een manier in probeert te vinden om dat te delen met anderen, zij het artiesten, ingenieurs, dokters, loodgieters

of vlooiementers. Mensen die hun vaardigheden hebben bijgeslepen door geduld en toewijding, wat hen boven zichzelf doet uitstijgen.

Wat kan jij echt niet goed?

Ik hou ervan mezelf onder te dompelen in andere werelden - de wereld van een concert, een voorstelling, een verhaal, een muziekstuk - een sfeer die je toelaat even helemaal ergens anders te zijn, en duizend levens te kunnen leiden op de tijd die we maar hebben. Soms is het niet simpel om me daar snel even uit los te rukken voor dagelijkse besognes, voor de maatschappij die om conformiteit vraagt – Het is soms zo genieten op die andere plek dat het ontwaken wel eens minder vlot wil gaan.

Waar droom jij van?

Van tolerantie en generositeit. Van genieten door de eeuwen heen via muziek, theater, boeken, kunst en, met het risico een beetje cheesy te klinken, broederlijkheid. Van een maatschappij waarin iedereen probeert een manier te vinden om te geven in plaats van te nemen.

Heb je tijd voor hobby's? Welke?

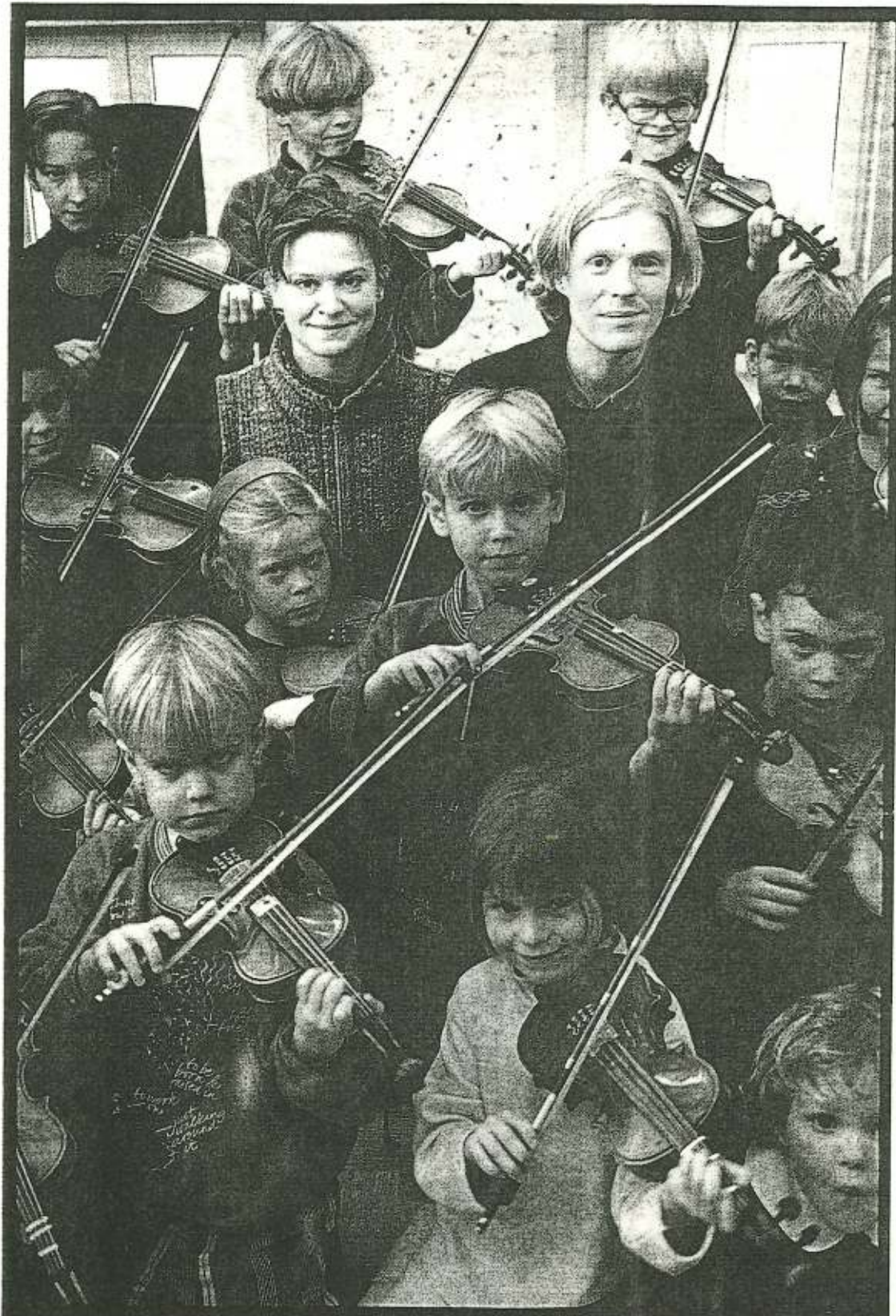
Mijn werk is voor mij een bijna eindeloze speeltuin, en alles wat zich daarrond situeert is eigenlijk ook een beetje mijn hobby. Ik heb een passie voor muziek, geschiedenis, literatuur, technische snufjes – alles wat een prachtig verhaal in zich draagt of een tool kan zijn om er een te vertellen.

meer info op www.yerilewijze.net

artikel over Kortjakje
in Weekend Knack 1994

Kortjakje
Nieuwsbrief

*Veerle Van Gorp en Wim Meuris :
kinderen leren musiceren op een speelse, natuurlijke manier.*

HET VIOOLSCHOOLTJE

Veerle Van Gorp en Wim Meuris leiden een vioolschooltje. Ze werken volgens de muziekfilozofie van Shinichi Suzuki. Het kind leert spelen zoals het leerde praten: door imitatie en steeds verder bouwend op wat het al kent. In Duo.

PAGINA

100

WEEKEND KNACK - 14 december 1994

VEERLE VAN GORP: Als we in duo spelen of met het strijkkwartet Musica, zeggen mensen altijd dat we zo ontzettend goed op elkaar ingespeeld zijn. Dat komt door zoveel jaren samen te spelen natuurlijk. En dat hebben we in de eerste plaats op straat en in de Brusselse Koninginnegalerij geleerd. Ook als we vroeger op reis gingen, speelden we altijd wel ergens. Bovendien vulde dat financieel de gaatjes. Nu doen we dat niet meer. Deze zomer hebben we aan zee nog eens anderhalf uur gespeeld. Als we eenmaal bezig zijn, is het tof, maar het wordt hoe langer hoe moeilijker om eraan te beginnen. In Parijs hebben we ooit met zeven violisten samen muziek gemaakt en er waren een honderdtal mensen die zich vrij snel rond ons schaarden. Op straat spelen, blijft de spontaanste en ontspannenste manier van musiceren. En een goede leerschool.

Ik speel viool sinds mijn vierde, ik heb het geleerd via de Suzuki-methode. Wim is pas op zijn elfde begonnen, vrij laat maar ik denk wel dat we allebei even goed spelen. Natuurlijk kunnen we nog veel bijleren, maar het blijft een „streven naar”, eerder dan iets wat we absoluut moeten doen. Na het conservatorium in Brussel vroeg mijn lerares me of ik die Suzuki-methode eventueel ook aan andere kinderen wou doorgeven. Ik wilde dat wel maar heb meteen Wim gevraagd om mee te doen. Vrij snel wilden we onze eigen ruimte waarbinnen we zouden kunnen werken met kinderen. En die hebben we in Herselt gevonden. Het eigene aan de muziekfilozofie van *Shinichi Suzuki* is dat hij de vergelijking maakt met de manier waarop een kind leert praten: door imitatie, en steeds verder bouwend op wat het al kent. Wat nieuw is, blijf je herhalen tot het juist zit. Zo leert een kind op een natuurlijke en speelse manier een tweede taal: een muziktaal. Daarvoor hadden we wel de hulp van de ouders van de leerlingen nodig, dus sinds vorig jaar hebben we hen verplicht om ook les te komen volgen. Dat werkt heel motiverend voor de kinderen. Bovendien kunnen de ouders dan ook beter hun kinderen volgen en verbeteren. Iedereen kan spreken, iedereen kan ook viool leren, maar sommigen zullen het beter doen dan anderen. We kweken dus geen virtuozen, maar proberen ieder kind volgens zijn eigen ritme in harmonie te leren opgroeien met muziek. Daar is veel geduld en wederzijds vertrouwen voor nodig en daarin hebben Wim

DUO

Veerle Van Gorp en Wim Meuris speelden free-lance zowel bij het BRTN-Filharmonisch orkest, de Vlaamse Opera, Sinfonia als bij andere orkesten. Vorig jaar startten ze een Suzuki-vioolschooltje voor kinderen vanaf vier.

en ik elkaar wel gevonden.

Het gebeurt ooit dat ik met een bepaalde leerling niet vooruit geraak, al probeer ik het nog op honderd verschillende manieren uit te leggen en dan haal ik Wim erbij. Voor dat kind kan het feit dat Wim iets uitlegt op een andere manier, meteen een klik geven en zo kan het weer verder gaan. Dat is tof werken natuurlijk.

Wim heeft een enorm doorzettingsvermogen. Wat hij wil doen, wil hij goed en mooi doen. En meestal slaagt hij daar ook in. Daarin blijft hij me verwonderen. Maar ook zijn wil om iets te brengen dat esthetisch „af” is, is heel sterk. „Willen” en „kunnen” vermengen zich bij hem in een perfect evenwicht, dat vind ik zo mooi aan hem. Als hij in iets geïnteresseerd is, legt hij de lat vrij hoog. Vanaf het ogenblik dat hij voor een project gekozen

heeft, zal hij er alles voor doen. Als ik dan met een alternatief kom, laat hij zich niet snel afleiden.

Ik ben misschien wat levendiger, Wim is rustiger. Of beter gezegd: uiterlijk is hij rustig. Hij verbergt zijn gevoelens beter. Maar ik hoor aan de manier waarop hij speelt of het gaat of niet. Je speelt trouwens altijd wel zoals je bent. Als ik mijn viool vastpak, moet ik nooit naar de juiste houding zoeken, dat is een natuurlijk gevoel. Maar ik verlies dan

weer meer op een podium puur door de zenuwen. Wim heeft dat natuurlijke niet, maar staat wel een stuk steviger met zijn voeten op de scène.

We vullen elkaar echt goed aan, meestal in dezelfde dingen, echte antipoden zijn we niet. Ook niet in het lesgeven. We willen naar hetzelfde toe en de manier waarop we dat doen, is heel vergelijkbaar. We maken wel eens

opmerkingen over elkaars manier van lesgeven of zo, er wordt even bij stilgestaan en dan gaan we weer door. Eén van beiden doet altijd een beetje water bij de wijn, soms Wim, soms ik, zo werkt dat bij ons. We kunnen het ook wel eens totaal niet eens zijn, maar ook dan kunnen we vrijuit zeggen wat er niet gaat zonder potten te breken. Dat heb ik alleen met Wim, met anderen ligt het een stuk moeilijker. Waarschijnlijk daarom zijn we ook vrij snel een relatie begonnen. Het klikte meteen. En precies daarom wilde ik ook met hem dit project beginnen.

Muzikaal gezien zit ik iets dieper in de romantiek dan Wim. Hij hoort graag dingen uit een vroegere periode, Schubert, Mozart. Bij mij begint het bij Beethoven. Wim houdt ook van kleinkunst en heeft, zoals vele anderen, zijn Brel-periode gehad. Met *Prima La Musica* hebben we ooit in Vlaanderen een toernee gemaakt met *Jan De Wilde*. Dat was een heel toffe ervaring.

We kunnen voor elkaar invallen, maar in grote orkesten spelen we liefst met z'n tweeën mee. Dus als ze ons bellen en er zijn twee plaatsen vrij, dan zijn we vertrokken.

Vroeger speelden we veel meer samen, gewoon voor ons plezier. Dat is fel verminderd, omdat we nu ook zo druk bezig zijn. We geven samen les in de muziekschool van Lier, we hebben dan het schooltje hier dat net iets meer is dan een full-time en daarnaast zijn er nog de concerten met andere orkesten. Voor de organisatie van het schooltje kunnen we

DOOR MARLEEN WYNANTS
FOTO: LIEVE BLANCQUAERT

artikel over Kortjakje in Weekend Knack 1994

Kortjakje Nieuwsbrief

→
gelukkig veel rekenen op onze ouders en op de ouders van de leerlingen. Maar zelfs met alle hulp die er is, blijft het flink organiseren en koördineren. We hebben geen taakverdeling, eerder een noodoplossing: wie thuis is, werkt eraan.

WIM MEURIS: Waarschijnlijk hebben we elkaar sterk beïnvloed qua vioolspelen maar dat is zo geleidelijk gegaan dat we het niet eens gemerkt hebben. Wat het lesgeven betreft, zijn we ontzettend op elkaar ingesteld, alhoewel we op een totaal verschillende manier spelen. Daar zit onze opleiding voor iets tussen; we hebben andere kwaliteiten als violist ontwikkeld. Mijn kwaliteit ligt in het feit dat ik me op een podium goed kan verdedigen. Maar ik ben vrij laat begonnen met vioolspelen en die soepele omgang die Veerle met het instrument heeft, heb ik niet. Bepaalde noten waar zij totaal geen moeite moet voor doen, vragen van mij telkens opnieuw wel een inspanning. Te veel moeite mag vioolspelen nooit kosten, want dat hoor je in de sonoriteit. Voor een optreden speel ik me altijd graag een beetje in, zo'n tiental minuten. Veerle zal dat nooit doen, zij pakt haar viool vast en hup, zij begint. Voor haar is dat een natuurlijk iets en dat is dank zij haar Suzuki-opleiding. Ze is daar speels mee begonnen en zal dat ook zo blijven doen. In de zetel, op een podium, in de klas, voor haar maakt dat totaal geen verschil uit in de manier waarop ze omgaat met haar instrument. Van plankenkoorts heeft ze wel last, maar dat is iets heel anders. Haar speelse omgang met het instrument is haar sterkste kant. Dat geeft een mooie klank, een mooie sonoriteit aan haar spel.

Als lesgeefster heeft Veerle een enorm goede band met de kinderen. Ze is wel strikter dan ik, ze werkt iets volledig af en gaat dan pas verder. Voor kinderen is dat heel belangrijk, want alleen op die manier komen ze ook effectief verder. Trouwens, anders kweek je alleen maar hiaten en op de duur hangt niets meer aaneen. Misschien ben ik ondertussen wel even strikt geworden, maar dan heb ik het toch van haar geleerd.

Veerle zal ook sneller dan ik komaf maken met iets, wanneer een bepaal-

Wim verbergt zijn gevoelens beter dan ik. Maar ik hoor aan de manier waarop hij speelt of het gaat of niet. Je speelt altijd zoals je bent.

(Veerle Van Gorp)

de situatie dreigt uit de hand te lopen. Kinderen proberen altijd wel eens uit hoever ze kunnen gaan. Veerle zal vrij snel laten merken dat het welletjes is geweest. Anderzijds is zij ook een stuk speelser met de kinderen bezig. Trouwens, onze leerlingen zijn echt wel brave kinderen. Zeer gemotiveerd ook en meestal halen ze qua vioolspel hun ouders in op een klein jaartje tijd.

Ik heb zowat overal meegespeeld, grote orkesten, kamerorkesten en ik wil ook blijven spelen, maar liefst iets minder dan nu. Ik denk nu vooral in functie van de school. Veerle ook. Toch ben ik er zeker van dat ze concerten minder makkelijk zal opgeven dan ik. Ze zal al haar energie in de school stoppen, maar kan moeilijk een aanbieding weigeren. Ze zal zich nog liever in de knoop werken dan „nee” te moeten zeggen. Gelukkig zijn de ouders van onze leerlingen ook zeer soepel, zodat lessen makkelijk kunnen verplaatst worden. 's Zondags les geven of volgen, is voor geen enkele partij een probleem. Er is altijd wel een oplossing. Toch vrees ik dat Veerle wat selektiever te werk zal moeten gaan. Vorig jaar in september zijn we met 14 leerlingen begonnen, nu zijn er 27, ouders niet inbegrepen. Dus, het is werken geblazen. Vanwaar het succes? De pedagogische opleiding op het Conservatorium is jaren stiefmoederlijk behandeld geweest, de motivatie ontbrak en de opleiding stelde dus niet veel voor. Iemand die muzikles wil geven, speelt liefst zelf ook nog. Want als je jong bent, is een grote voeling met je instrument nodig om je kennis te kunnen doorgeven. Als je ouder bent, kan je er met heel wat

ervaring ook wel komen. Toen wij begonnen les te geven, waren we zelf uiterst gemotiveerd en nu nog. En dat merken de leerlingen. Bovendien zijn de resultaten ook opmerkelijk goed en dan mag je zelfs in Herselt gaan wonen, dan vinden ze nog de weg naar je schooltje. We zijn een tijd met twee opgetreden, maar veel organisatoren deinsden terug voor een avondvullend programma met twee violisten. Daar kunnen ze toch geen subsidies voor vragen zeker! Dus hebben we ieder een beetje onze weg gevolgd, maar we zijn wel allebei lid geworden van het kamerorkest Prima La Musica onder leiding van Dirk Vermeulen en van het strijkkwartet Musica. Wat ik moeilijk kan verwerken, zijn opmerkingen vlak na een concert of vlak na een les. Want ik ben daar emotioneel te sterk bij betrokken, ik span me enorm in en als dan onmiddellijk nadien negatieve kritiek mijn richting uitkomt, dan ben ik daar echt niet gelukkig mee. Meestal reageer ik daar niet op, denk er even over na en vergeet het. Als Veerle iets zegt, is dat nooit afbrekend. Zij ziet de dingen vanuit haar invalshoek, ik vanuit de mijne en zo kan je elkaar corrigeren. Dat is kritiek die tel.

Nee, wij hebben niet altijd Radio 3 opstaan. We hebben trouwens geen radio in huis, alleen een wekkerradio. In de auto zetten we de radio wel aan en luisteren naar alles wat ons aanstaat. Als het toevallig opvallend goede klassieke muziek is, laten we die opstaan, maar het is niet iets waar we naar zoeken. Barokuitvoeringen in authentieke instrumenten liggen ons ook niet. Veerle heeft wel eens meegedaan aan *Night Of the Proms* en ze vond dat een geweldige ervaring. Wat we ook heel tof vinden, zijn de concerten in het kader van *Live Music Now*. Yehudi Menuhin heeft dat opgericht en het is de bedoeling dat jonge muzikanten, overal ter wereld, gaan concineren in bejaardentehuizen, ziekenhuizen, gevangens-

nissen... We hebben dat een paar keer gedaan en dan voel je dat wat we doen, echt goed is. Dat zijn concerten die het langst bijblijven. Hoewel, lang! De week nadien ben ik weer met iets anders bezig; je mag nooit te lang stilstaan bij iets. Dat kan de bedoeling niet zijn. ■

Voor een optreden speel ik me graag een beetje in. Veerle pakt haar viool en hup, ze begint. Dat spontane is een gevolg van haar Suzuki-opleiding.

(Wim Meuris)

FEESTJAAR KORTJAKJE XX

U hebt het al gemerkt. Twintig jaar Kortjakje dat moet gevierd worden. Zo hadden we in november al een super geslaagde workshop en volgt zeer binnenkort ons nieuwjaarsconcert te Heist-op-den-Berg. Maar er staat nog meer op het programma, even een overzicht:

Op vrijdag 14 februari, vanaf 20.00 uur, verwachten we al onze ouders voor een feestelijke receptie. Ten huize 'Kortjakje' maken we er een gezellige avond van met de nodige hapjes en drankjes. Op die manier willen we onze appreciatie tonen voor de belangrijke rol die de ouders innemen binnen de Suzuki-methode. Tevens openen we die avond een kleine fototentoonstelling over, uiteraard, Kortjakje.

Zaterdag 15 februari om 10.00 uur verwachten we alle jongeren voor een speciaal lesmoment, met nadien een leuke verrassing.

De opendeurdag vindt plaats op 29 juni 2014. De muziekcademie te Lier dient als locatie voor deze feesteditie. We gaan daar niet alleen met Kortjakje feesten maar nodigen ook alle bevriende Suzuki groepen uit.

De jaarlijkse cursus te Frankrijk vindt dit jaar plaats te Bitche van zaterdag 12 tot zaterdag 19 juli. Verdere informatie volgt.

Houd deze data vrij !

Een beeld zegt meer dan
1 000 woorden

Kortjakje
Nieuwsbrief

Met dank aan Jeroen Lindeboom en Joke Emmerechts voor de mooie foto's
© joke.emmerechts.photographer@gmail.com